

การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำกริยา ที่ใช้มือกระทำในภาษาจีน*

เบญญภาทิพย์ คุุณะสิน
สาขาวิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหามิติแห่งความต่างของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีนและเพื่อกำหนดอรรถลักษณะของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีน คำกริยาคัดเลือกจาก 新汉语水平考试 (HSK) 词汇 (2012年修订版) (รวมคำศัพท์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระบบใหม่ ฉบับปรับปรุง ปีค.ศ. 2012) และ 汉语动词用法词典 (พจนานุกรมวิธีใช้คำกริยาภาษาจีน) จากนั้นใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหาอรรถลักษณะที่มีร่วมกันและแตกต่างกันของ 1) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ 2) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง ผลการศึกษาพบว่า มิติแห่งความต่างที่สามารถนำมาใช้พิจารณาความแตกต่างของคำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ในทุกอรรถเขต มีมิติทิศทาง มิติอุปกรณ์ มิติการออกแรง มิติปลายทางของวัตถุ มิติจำนวนมือ และด้านวัตถุปรากฏรวม มิติขนาด มิติน้ำหนัก มิติมีชีวิต คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง มีมิติทิศทาง มิติอุปกรณ์ มิติการออกแรง มิติจำนวนมือ และด้านวัตถุปรากฏรวม มีมิติลักษณะของวัตถุ มิติลักษณะของวัตถุหลังถูกกระทำ นอกจากนี้ยังพบมิติแห่งความต่างในบางอรรถเขตที่ช่วยทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำกริยาในอรรถเขตเดียวกันได้ชัดเจนขึ้น

คำสำคัญ : คำกริยาที่ใช้มือกระทำ, ภาษาจีน, การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย, อรรถเขต

รับต้นฉบับ 31 สิงหาคม 2563 แก้ไขตามผู้ทรงคุณวุฒิ 13 พฤศจิกายน 2563 รับลงตีพิมพ์ 23 พฤศจิกายน 2563

*บทความวิจัยฉบับนี้เป็นผลการวิจัยจากโครงการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีน” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากโครงการสนับสนุนทุนวิจัย ประจำปีงบประมาณรายได้อ.พ.ศ. 2562 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

A Componential Analysis of Hand-Related Verbs in Chinese

Benyatip Suphakalin
Eastern Languages Department
Faculty of Humanities and Social Sciences
Khon Kaen University, Thailand

Abstract

The main purpose of this study is twofold: to examine the dimension of the contrast of hand-related verbs in Chinese and to define the semantic features of hand-related verbs in Chinese. The selected verbs are selected from the New Chinese Proficiency Test Word (2012 revision) and the Dictionary of Chinese Verbs Usage. Then use componential analysis to find similarities and differences of 1) verbs of movement of objects by hand 2) verbs showing the change of the object by hand. Results reveal that the dimension of contrast can be used to determine the differences in every semantic field as follows. First, verbs that cause movement by hand include 1) direction, 2) tools, 3) force, 4) object destination, and 5) number of hands, and objects affected by verbs include 1) size 2) weight and 3) life. Second, verbs showing the change of the object by hand include 1) direction, 2) tools, 3) force, and 4) number of hands; and objects affected by verbs include 1) the nature of the object and 2) result of action. Furthermore, there are more dimensions of contrast in some semantic fields that can determine the differences of verbs more clearly.

Keywords: Hand-related verbs, Chinese, Componential analysis, Semantic field

บทนำ

คำหรือศัพท์ในคลังคำ (lexicon) ของแต่ละภาษามีความสัมพันธ์กันหลายลักษณะ ความสัมพันธ์แบบอรรถเขตเป็นหนึ่งในความสัมพันธ์ดังกล่าว อรรถเขต (semantic field) หมายถึง กลุ่มความหมายของคำที่มีความหมายจัดอยู่ภายใต้มันโนทัศน์เดียวกัน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (structuralist) ที่ว่า ความหมายของคำไม่ได้เกิดอย่างอิสระโดยลำพัง แต่สามารถเข้าใจความหมายของคำได้จากความหมายของคำอื่นๆ ในบริบทเดียวกัน (Goddard, 1998 อ้างถึงใน ชวตี ศรีลัมพ์, 2559) ดังจะเห็นได้จากวงศัพท์คำเรียกญาติ วงศัพท์คำเรียกการทำอาหาร วงศัพท์คำเรียกสี เป็นต้น ทว่าการที่จะจัดคำลงในกลุ่มความหมายเดียวกันหรือต่างกันจะต้องมีการวิเคราะห์ความหมายของคำโดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (componential analysis) เพื่อหาองค์ประกอบทางความหมายหรืออรรถลักษณะ (semantic feature หรือ semantic component) ที่มีร่วมกันและแตกต่างกัน เพียรศิริ วงศ์วิธานนท์ (2525) ได้อธิบายการวิเคราะห์อรรถลักษณะว่ามีหลักการเบื้องต้น คือ (1) ความหมายของคำสามารถนำมาแยกเป็นความหมายย่อยได้ ความหมายย่อยในที่นี้เรียกว่า อรรถลักษณะ (2) อรรถลักษณะแต่ละประการที่ประกอบกันเข้าเป็นความหมายของคำๆ หนึ่ง จะไม่ใช่อรรถลักษณะที่พบในคำเพียงคำเดียว อรรถลักษณะจึงช่วยให้เราเห็นความสัมพันธ์ของความหมายของคำต่างๆ ซึ่ง นิดา (Nida, 1975 อ้างถึงใน ชวตี ศรีลัมพ์, 2559) ได้เสนอแนวทางการวิเคราะห์อรรถลักษณะไว้ดังนี้ (1) เลือกคำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน (2) ลงรายการคำ (3) วิเคราะห์ความหมายย่อย (4) วิเคราะห์ความหมายย่อยประจำคำ (5) การตรวจสอบข้อมูล (6) พิจารณาความหมายย่อยของคำทุกคำที่มีร่วมกัน

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีงานวิจัยในประเทศไทยที่นำการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายมาใช้ในการศึกษาคำกริยาในภาษาไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 โดยสุวิไล เปรมศรีรัตน์ ได้ศึกษาเรื่องคำ “ตัด” ในภาษาไทยโดยมีส่วนประกอบร่วมกันคือ 1. เป็นกริยาอาการ 2. ของมนุษย์ 3. ที่เกี่ยวข้องกับการใช้มือ 4. เพื่อให้เนื้อวัตถุแยกหรือขาดหลุดออกจากกัน 5. ใช้เครื่องมือที่มีคมช่วย ซึ่งคำต่างๆ ในกลุ่ม มีส่วนประกอบของความหมายเฉพาะของตนที่ทำให้คำแต่ละคำแตกต่างกันไปในแง่มุมต่างๆ ซึ่งส่วนประกอบดังกล่าวประกอบด้วย 1. ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ “ตัด”

แยกเป็น ประเภทของเครื่องมือ ส่วนของมือ 2. ลักษณะของวัตถุที่ถูก “ตัด” แยกเป็นชนิดของวัตถุ (ลักษณะเนื้อวัตถุ รูปร่าง) บริเวณที่ถูกตัด 3. ลักษณะของการเคลื่อนไหวที่ใช้ในการ “ตัด” แยกเป็น ทิศทาง การเคลื่อนไหว อารมณ์ 4. ลักษณะของผลของการ “ตัด” แยกเป็น ลักษณะสภาพของวัตถุที่เป็นผลจากการ “ตัด” ประโยชน์ของการ “ตัด” และทดสอบโดยใช้ทั้ง 4 สิ่งนี้เป็นหลักในการหารายละเอียดปลีกย่อยที่เป็นส่วนประกอบของความหมายที่เป็นลักษณะเฉพาะของคำแต่ละคำต่อไป โดยขอความเห็นจากชาวกรุงเทพฯ ประมาณ 50 คน ซึ่งข้อมูลที่ได้พบว่าส่วนประกอบของโครงสร้างทั้งสี่ประการยังสามารถแยกย่อยได้อีก กิตติศักดิ์ โจอารี (2543) ศึกษาคำกริยาที่มนุษย์กระทำให้วัตถุเคลื่อนที่ เช่น คำว่า โยน ขว้าง ปา เป็นต้น โดยสรุปองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยที่ทำให้คำแต่ละคำแตกต่างกันได้ดังนี้ 1. การใช้อวัยวะหรืออุปกรณ์ในมือ (อวัยวะที่ใช้ อุปกรณ์ที่ใช้) 2. ลักษณะของวัตถุ (วัตถุเป็นของแข็ง วัตถุที่ไม่รวมตัวกัน วัตถุที่เป็นของเหลว) 3. ลักษณะการเคลื่อนที่ (เคลื่อนที่ออกจากตัวผู้กระทำ เคลื่อนที่เข้าหาผู้กระทำ เคลื่อนที่พร้อมผู้กระทำ) 4. ผลของการเคลื่อนที่ (การเคลื่อนที่เข้าหรือออกจากขอบเขต เคลื่อนที่ไม่ระบุเข้าหรือออก) นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่ใช้การวิเคราะห์หรือลดลักษณะศึกษา คำกริยาในภาษาถิ่น เช่น พรหมดี รัตนศักดิ์ และ สุทธา รัตนศักดิ์ (2559) ศึกษาคำกริยาที่แสดงการใช้มือกระทำในภาษาถิ่นเชียงรายได้จำแนกคำกริยาออกเป็น 9 หมวด จากนั้นทำการวิเคราะห์องค์ประกอบโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างคำนามและคำกริยา พบส่วนประกอบทางความหมายที่มีร่วมกัน คือ เป็นกริยาอาการของมนุษย์ ใช้มือในการกระทำและเกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทว่าแต่ละคำจะมีความหมายย่อยที่ทำให้มีความหมายของคำแตกต่างกันไป จึงทำการเปรียบเทียบเพื่อหาส่วนประกอบทางความหมายของคำแต่ละคำจากโครงสร้างของความหมาย “คำกริยาที่แสดงการใช้มือกระทำ” ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อใหญ่ดังนี้ 1. ลักษณะของมือที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง 2. ส่วนของมือ และลักษณะอาการเคลื่อนไหวของมือ 3. ลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ใช้มือกระทำ 4. สถานที่ที่ใช้มือกระทำ นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวกับ เช่น ชลธิชา สุตมุข (2537) ศึกษาคำกริยาแสดงอาการเคลื่อนที่โดยไม่กระทบกระเทือนผู้อื่นหรือสิ่งอื่นในภาษาไทยจากการจัดกลุ่มทางความหมาย ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียง

กันว่ามีความหมายย่อยเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ และยังทำให้เห็นถึงความแตกต่างทางความหมายของคำเหล่านั้นได้เช่นกัน

สำหรับบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เผยแพร่ในฐานข้อมูลทางวิชาการของจีน CNKI (China National Knowledge Infrastructure) ส่วนใหญ่พบว่ามีงานการวิเคราะห์ในด้านวากยสัมพันธ์ วรรณศาสตร์ และวัจนปฏิบัติมาศึกษาคำกริยาบางกลุ่ม เช่น Wang Ting (王婷, 2011) ศึกษาคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้มือเพื่อแสดงการถือหรือจับอุปกรณ์จำนวน 12 คำและแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มตามลักษณะเฉพาะของคำ ได้แก่ 凿 (เจาะ) - 钻 (เจาะ) 切 (หั่น) - 剁 (สับ) 包 (ห่อ) - 裹 (ห่อ) 捆 (ผูก) - 绑 (ผูก) 写 (เขียน) - 画 (วาด) 扎 (แทง) - 刺 (แทง) โดยวิเคราะห์จากด้านวากยสัมพันธ์และวรรณศาสตร์เป็นหลัก ผลการวิจัยพบว่าสามารถทำหน้าที่เป็น ภาคประธาน ภาคแสดง บทกรรม บทขยายบทกริยา บทขยายนาม บทเสริมบทกริยา และส่วนใหญ่พบในตำแหน่งภาคแสดงของประโยค วรรณลักษณะที่มีร่วมกัน ได้แก่ มือ จับอุปกรณ์ มีสิ่งที่กระทำด้วยการกระทำของคน ควบคุมได้ เป็นอิสระ ซึ่งในแต่ละคำยังพบลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งแบ่งเป็นด้านต่าง ๆ ได้ ดังนี้ ลักษณะเฉพาะของอุปกรณ์ ลักษณะของการกระทำ วัตถุประสงค์ของการกระทำ ลักษณะของกรรม Zeng Xiubin (曾秀彬, 2013) ศึกษาคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้มือกระทำในภาษาจีนปัจจุบัน ในกลุ่มความหมายเกี่ยวกับการได้รับ จำนวน 7 คำ ได้แก่ 取 (หยิบ) 捡 (เก็บ) 拾 (เก็บ) 收 (เก็บ) 抢 (แย่ง) 夺 (แย่งชิง) 拿 (หยิบ) โดยวิเคราะห์จากด้านวากยสัมพันธ์ วรรณศาสตร์ และวัจนปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่าคำส่วนใหญ่ใช้ในโครงสร้างประโยคพื้นฐาน “主语(ภาคประธาน) + 谓语 (ภาคแสดง) + 宾语 (บทกรรม)” วรรณลักษณะที่มีร่วมกันประกอบด้วย การได้รับ อุปกรณ์ การเคลื่อนที่ และคำกริยาแต่ละคำก็มีความหมายย่อยประจำคำ จากสถิติการใช้พบว่าคำกริยากลุ่มนี้ส่วนใหญ่แล้วใช้ในด้านศิลปะวรรณคดี รองลงมาเป็นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำกลุ่มนี้ในด้านวัจนปฏิบัติแล้วปรากฏความไม่เท่าเทียมกัน Li Yu (李玉, 2017) ศึกษาคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้มือกระทำในภาษาจีนในกลุ่มแสดงการจัดวางจำนวน 5 คำ ได้แก่ 放 (วาง) 摆 (จัดวาง) 堆 (กอง) 投 (โยน) 搁 (วาง) โดยวิเคราะห์จากด้านวากยสัมพันธ์ วรรณศาสตร์ และวัจนปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่าสามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดง บทขยายนาม บทกรรม ภาคประธาน ซึ่งส่วนใหญ่

ปรากฏในตำแหน่งภาคแสดงของประโยค อรรถลักษณะที่เหมือนกันได้แก่ ด้านความตั้งใจ (การกระทำของคน ควบคุมได้ เป็นอิสระ) ส่วนที่ใช้ทำกริยา (มือ) ด้านความหมายของคำกริยา (จัดวาง การก่อให้เกิด) ด้านวัตถุประสงค์ (เคลื่อนที่) ด้านกรรม (ชนิดของกรรม การประคบ สภาพ) ส่วนประกอบของผู้กระทำ (มีชีวิต มีความรู้สึก มีเป้าหมาย) ส่วนประกอบสิ่งที่กระทำด้วย (เคลื่อนที่ได้) ส่วนประกอบเมื่อกระทำด้วยแล้ว (รูปธรรม เคลื่อนที่ ทำให้เต็ม ครอบครอง) อรรถลักษณะที่แตกต่างได้แก่ ส่วนประกอบสิ่งที่กระทำด้วย (ตั้งแสดง รวมเป็นกลุ่ม กองรวม) โดยลักษณะเฉพาะของคำกลุ่มนี้มักปรากฏในประโยคบอกเล่า และปรากฏน้อยที่สุดในประโยคย่อนถาม

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า งานวิจัยที่เผยแพร่ในฐานข้อมูลทางวิชาการของไทยเป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบของคำคำเดียว คำในอรรถเขตเดียวกัน คำในภาษาถิ่น โดยศึกษาอรรถลักษณะที่ทำให้ความหมายของคำเหมือนกันและแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่ใช้การจัดกลุ่มทางความหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ทางความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันประกอบกับการใช้การวิเคราะห์อรรถลักษณะเพื่อหาความแตกต่างทางความหมายของคำ สำหรับงานวิจัยที่เผยแพร่ในฐานข้อมูลทางวิชาการของจีน ส่วนมากเป็นการวิเคราะห์คำกริยาในอรรถเขตเดียวกันในด้านวากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์ และวัจนปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่าคำกริยาส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค และวิเคราะห์อรรถลักษณะที่มีร่วมกันของคำกริยาในแต่ละอรรถเขต โดยทั่วไปแล้วอรรถลักษณะที่มีร่วมกันประกอบด้วย มือ อุปกรณ์ สิ่งทีกระทำด้วย ประกอบกับศึกษาความหมายย่อยประจำคำที่ทำให้คำแต่ละคำมีความหมายแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์ในด้านการนำไปใช้ในรูปประโยคหรือบริบทต่าง ๆ

เห็นได้ว่าการศึกษาคำประกอบของภาษาในระดับคำเป็นสิ่งสำคัญเพราะผู้ใช้ภาษาต้องเข้าใจความหมายก่อนจึงจะเข้าใจภาษาในระดับอื่น ๆ ได้ สำหรับภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ส่งผลให้มีการหลากคำมากมาย อันทำให้เกิดคำศัพท์จำนวนมากที่มีความสัมพันธ์กันในภาษาจีนปัจจุบัน และคำกริยาที่ใช้มือกระทำนับว่าเป็นคำกริยาที่มีความถี่สูง มีคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการใช้อวัยวะมือเป็นจำนวนมาก ทำให้การที่จะเลือกใช้คำกริยาที่ใช้มือกระทำได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องเหมาะสมในการแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทยและการแปล

ภาษาไทยเป็นภาษาจีนเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเลือกใช้คำศัพท์ใดคำศัพท์หนึ่งที่อยู่ในวงความหมายเดียวกัน ซึ่งการวิเคราะห์องค์ประกอบสามารถใช้ทอรรณลักษณะที่มีร่วมกันและแตกต่างกันของคำที่อยู่ในอรรถเขตเดียวกันได้ อีกทั้งยังช่วยให้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำได้ และหากนำคำมาเปรียบเทียบกับ โดยเฉพาะเมื่อรู้ทอรรณลักษณะที่แตกต่างจะยิ่งทำให้เข้าใจคำนั้นได้ดียิ่งขึ้น จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในหลายอรรถเขต โดยศึกษาทอรรณลักษณะร่วมและหามิติแห่งความต่างของคำกริยาในอรรถเขตเดียวกัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหามิติแห่งความต่างของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีน
2. เพื่อกำหนดอรรถลักษณะของคำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีน

วิธีดำเนินงานวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวิธีดำเนินงานวิจัยทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้
 ขั้นตอนที่ 1 กำหนดขอบเขต “คำกริยาที่ใช้มือกระทำ” ว่ามีความหมายเกี่ยวกับ “การกระทำของมนุษย์ที่ใช้อวัยวะมือหรืออุปกรณ์ในมือเป็นเครื่องมือในการกระทำต่อวัตถุและเกิดผลต่อวัตถุที่ปรากฏร่วมในด้านการเคลื่อนที่หรือการเปลี่ยนแปลง” ซึ่งคำว่า “วัตถุ” ในที่นี้สื่อถึง “กรรม” เนื่องจากคำกริยาที่ใช้มือกระทำส่วนใหญ่สัมพันธ์กับกรรม ดังนั้นงานวิจัยนี้ได้นำด้านกรรมมาเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการวิเคราะห์อรรถลักษณะ จากนั้นทำการคัดเลือกคำกริยาที่มีความหมายสัมพันธ์กับขอบเขตความหมายที่กำหนดไว้ จาก 新汉语水平考试 (HSK) 词汇 (2012年修订版) (รวมคำศัพท์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระบบใหม่ ฉบับปรับปรุง ปี ค.ศ. 2012) เนื่องจากเป็นคำศัพท์ที่รวบรวมไว้สำหรับการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับ 1 ถึง 6 เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนภาษาจีนของชาวต่างชาติ และ 汉语动词用法词典 (พจนานุกรมวิธีใช้คำกริยาภาษาจีน) เนื่องจากพจนานุกรมดังกล่าวได้รวบรวมเฉพาะคำกริยาจาก 现代汉语词典 (พจนานุกรมจีนปัจจุบัน) ซึ่งเป็นพจนานุกรมที่มีมาตรฐานและได้รับการยอมรับและหากพบคำศัพท์ที่มีหลายความหมาย ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะความหมายที่อยู่ในขอบเขตงานวิจัยนี้เท่านั้น

ขั้นตอนที่ 2 เลือกคำที่มีความหมายสัมพันธ์กัน โดยวิเคราะห์ความหมายที่มีร่วมกันของคำกริยาที่คัดเลือกมาและแยกคำกริยาอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องออก โดยผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตามความสัมพันธ์ทางความหมายได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ดังนี้ 1) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ 2) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดอรรถลักษณะ (semantics features) ที่คำในแต่ละกลุ่มมีร่วมกันและแตกต่างกัน โดยใช้อรรถลักษณะบ่งชี้ความต่าง (distinctive features) ในการกำหนดอรรถลักษณะโดยแสดงอรรถลักษณะในรูปแบบทวิลักษณ์ (binary features) อันประกอบด้วยอรรถลักษณะแสดงค่า + หมายถึง มีอรรถลักษณะนั้นอยู่ในคำกริยาที่ใช้มือกระทำ และอรรถลักษณะที่แสดงค่า - หมายถึง ไม่มีอรรถลักษณะนั้นอยู่ในคำกริยาที่ใช้มือกระทำ และได้มีการใช้อรรถลักษณะแบบบรรยาย (descriptive features) กำหนดอรรถลักษณะเด่นเพื่อแสดงองค์ประกอบทางความหมายของคำกริยาที่ใช้มือกระทำเฉพาะบางคำ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งกลุ่มย่อยตามความสัมพันธ์ทางความหมายจากสองกลุ่มใหญ่ในขั้นตอนที่ 2 ได้ดังนี้ 1) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ แบ่งออกเป็น คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้น คำกริยาที่ทำให้วัตถุออกจากมือ คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนย้ายไปยังอีกที่หนึ่ง คำกริยาที่ทำให้วัตถุมาอยู่ที่ผู้กระทำ และ คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ในทิศทางเดียวกับผู้กระทำหรือเข้าหาผู้กระทำ 2) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง แบ่งออกเป็น คำกริยาที่ทำให้วัตถุเปิดออกหรือหลุดออก คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยไม่ใช้อุปกรณ์ คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยมีมือร่วมกับอุปกรณ์มีคม และคำกริยาที่ทำให้เปลือกวัตถุหลุดออก

ขั้นตอนที่ 4 ตรวจสอบอรรถลักษณะที่ได้กำหนดในขั้นตอนที่ 3 ว่าถูกต้องครบถ้วนเพียงใด

ขั้นตอนที่ 5 พิจารณาอรรถลักษณะที่ทำให้คำหนึ่งแตกต่างจากคำหนึ่ง โดยใช้มิติแห่งความต่าง (dimension of contrast) เพื่อแสดงคุณลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างกันของคำ

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายของคำกริยาที่ใช้มือกระทำ มีมิติแห่งความต่างดังนี้

1) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ อรรถลักษณะที่มีร่วมกันและแตกต่างกัน พบในมิติดังต่อไปนี้

มิติทิศทาง คือ มิติที่แสดงถึงทิศทางในการเคลื่อนที่ของวัตถุ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+แนวตั้ง> คือ วัตถุเคลื่อนที่ไปในแนวตั้ง ส่วน <-แนวตั้ง> คือ วัตถุเคลื่อนที่ไปในแนวนอน

มิติอุปกรณ์ คือ มิติที่แสดงถึงการใช้อุปกรณ์ในการทำกริยา ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+อุปกรณ์> คือ ใช้อุปกรณ์ในการทำ ส่วน <-อุปกรณ์> คือ ไม่ใช้อุปกรณ์ในการทำ

มิติการออกแรง คือ มิติที่แสดงถึงระดับการออกแรงในการทำ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+ออกแรง> คือ ออกแรงมาก ส่วน <-ออกแรง> คือ ออกแรงน้อย

มิติปลายทางของวัตถุ คือ มิติที่แสดงถึงปลายทางของวัตถุที่เกิดจากการกระทำ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ> คือ วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ ส่วน <-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ> คือ วัตถุไม่ได้อยู่ที่ผู้กระทำ

มิติจำนวนมือ คือ มิติที่แสดงถึงจำนวนมือในการทำ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+มือหนึ่งข้าง> คือ ใช้มือหนึ่งข้างในการทำ ส่วน <-มือหนึ่งข้าง> คือ ใช้มือสองข้างในการทำ

ด้านวัตถุปรากฏรวม

วัตถุที่ปรากฏรวมในบทความนี้เป็นกรณียกตัวอย่างคำที่สามารถใช้กับคำกริยาที่คัดเลือกมาทำการวิจัยนี้เพียงบางส่วนเท่านั้น

มิน้ำหนัก คือ มิติที่แสดงถึงน้ำหนักของวัตถุ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+น้ำหนัก> คือ วัตถุที่มีน้ำหนักมาก ส่วน <-น้ำหนัก> คือ วัตถุที่มีน้ำหนักน้อย

มิติขนาด คือ มิติที่แสดงขนาดของวัตถุ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+ขนาดใหญ่> คือ วัตถุที่มีขนาดใหญ่ ส่วน <-ขนาดใหญ่> คือ วัตถุที่มีขนาดเล็ก

มิติชีวิต คือ มิติที่แสดงว่าวัตถุเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+มีชีวิต> คือ วัตถุที่มีชีวิต เช่น คน สัตว์ พืช ส่วน <-มีชีวิต> คือ วัตถุที่ไม่มีชีวิต เช่น เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ เครื่องใช้ บรรจุภัณฑ์ เอกสาร ของกิน ของมีค่า เป็นต้น

ทั้งนี้คำกริยาในทุกกลุ่มย่อยมีอรรถลักษณะ <+มือ> <+เคลื่อนที่> ร่วมกันทุกกลุ่ม โดย <+มือ> คือ เป็นกริยาใช้มือ และ <+เคลื่อนที่> คือ ทำให้วัตถุเคลื่อนที่

(1) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้น

	举 (ยก)	提 (ถือ)	抬 (ยก)	扛 (แบก)	搭 (หาม)
	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>
	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
	<±ออกแรง>	<-ออกแรง>	<±ออกแรง>	<±ออกแรง>	<±ออกแรง>
	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>
	<±มือหนึ่งข้าง>	<+ใช้มือหนึ่งข้าง>	<-ใช้มือหนึ่งข้าง>	<-ใช้มือหนึ่งข้าง>	<-ใช้มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุ	<±น้ำหนัก>	<-น้ำหนัก>	<+น้ำหนัก>	<+น้ำหนัก>	<+น้ำหนัก>
ปรากฏรวม	<±ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>	<±ขนาดใหญ่>	<±ขนาดใหญ่>	<±ขนาดใหญ่>
	<±มีชีวิต>	<-มีชีวิต>	<±มีชีวิต>	<±มีชีวิต>	<±มีชีวิต>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกัน คือ ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปในแนวตั้ง ไม่ใช้อุปกรณ์ และวัตถุยังคงอยู่ที่ผู้กระทำ อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติการออกแรงและจำนวนมือ ซึ่ง 抬 (ยก) 扛 (แบก) 搭 (หาม) จะต้องออกแรงมากและใช้มือสองข้าง แต่ 举 (ยก) เป็นกริยาที่ใช้ได้ทั้งการออกแรงมาก (วัตถุปรากฏรวมเป็นอุปกรณ์กีฬา) และออกแรงน้อย ใช้มือหนึ่งข้างและสองข้างในการกระทำ และ 提 (ถือ) ใช้การออกแรงน้อย ใช้มือหนึ่งข้าง (วัตถุปรากฏรวมเป็นบรรจุภัณฑ์ที่มีมือจับ) และมีมิติแห่งความต่างที่มีเฉพาะคำกลุ่มนี้อยู่ในมิติระดับ คือ มิติที่แสดงถึงระดับสูงสุดของวัตถุเมื่อถูกทำให้เคลื่อนที่ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+เหนือศีรษะ> คือ วัตถุเมื่อถูกทำให้เคลื่อนที่แล้วระดับสูงสุดอยู่เหนือศีรษะ ส่วน <-เหนือศีรษะ> คือ วัตถุเมื่อถูกทำให้เคลื่อนที่แล้วระดับสูงสุดอยู่ต่ำกว่าศีรษะ ซึ่ง 举 (ยก) 扛 (แบก) 抬 (ยก) 搭 (หาม) มีอรรถลักษณะ <+เหนือศีรษะ> แต่ 提 (ถือ) มีอรรถลักษณะ <-เหนือศีรษะ> นอกจากนี้ 搭 (หาม) มีอรรถลักษณะประจำคำที่ต่างจากคำกริยาอื่นๆ ในอรรถเขตคือ <+ผู้กระทำร่วม>

ด้านวัตถุปรากฏร่วม 举 (ยก) ใช้ได้กับสิ่งที่มีน้ำหนักน้อยหรือมาก มีขนาดเล็กหรือใหญ่ เป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น 杯子 (แก้วน้ำ) 衣服 (เสื้อผ้า) 一袋面粉 (แป้งหนึ่งถุง) ยังสามารถใช้กับสิ่งที่มีน้ำหนักมาก ขนาดใหญ่ เช่น 孩子 (เด็ก) 凳子 (ม้านั่ง) 哑铃 (ลูกตุ้มหนัก) วัตถุปรากฏร่วมของ 提 (ถือ) มีมิติในทุกด้านต่างจากทุกคำในกลุ่มคือ ต้องเป็นสิ่งที่มีน้ำหนักน้อย ขนาดเล็ก ไม่มีชีวิต และมีอรรถลักษณะประจำคำที่ต่างจากวัตถุปรากฏร่วมของคำกริยาอื่นๆ คือ <+มีมือจับ> เช่น 书包 (กระเป๋าหนังสือ) 篮子 (ตะกร้า) 两盒点心 (ขนมสองกล่อง) กริยา 抬 (ยก) 扛 (แบก) 搭 (หาม) ใช้กับสิ่งที่มีน้ำหนักมาก ขนาดใหญ่ มีหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น 人 (คน) 床 (เตียง) 桌子 (โต๊ะ) 木头 (ท่อนไม้) นอกจากนี้ยังใช้กับวัตถุปรากฏร่วมที่เป็นบรรจุน้ำหนักมากได้ เช่น 一袋大米 (ข้าวสารหนึ่งถุง) 一筐石头 (ก้อนหินหนึ่งเข่ง) 一袋粮食 (ธัญพืชหนึ่งกระสอบ) และ 扛 (แบก) ยังสามารถใช้กับวัตถุปรากฏร่วมที่เป็นอาวุธได้ เช่น 枪 (ปืน) ขอบเขตด้านวัตถุของ 抬 (ยก) มักเป็นวัตถุที่พบได้ในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับ 抬枪 เป็นคำศัพท์หนึ่งคำ หมายถึง ปืนสมัยโบราณของจีน

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้ คือ มิติการออกแรง มิติจำนวนมือ มิติระดับ โดย 抬 (ยก) 扛 (แบก) 搭 (หาม) ต้องออกแรงมาก ใช้มือสองข้าง ระดับสูงสุดของวัตถุอยู่เหนือศีรษะ และ 搭 (หาม) จะมีผู้กระทำร่วมด้วย 举 (ยก) สามารถใช้การออกแรงมากและน้อย ถ้าวัตถุปรากฏร่วมเป็นอุปกรณ์กีฬาจะออกแรงมาก ระดับสูงสุดของวัตถุสามารถอยู่สูงเหนือศีรษะได้ 提 (ถือ) ออกแรงน้อย ใช้มือหนึ่งข้าง ตำแหน่งสูงสุดของวัตถุจะอยู่ต่ำกว่าศีรษะ นอกจากนี้วัตถุปรากฏร่วมของ 提 (ถือ) จะแตกต่างจากคำในกลุ่มซึ่งเป็นวัตถุที่มีมือจับ

(2) คำกริยาที่ทำให้วัตถุออกจากมือ

扔 (โยน)	投 (ขว้าง โยน)
<±แนวตั้ง>	<-แนวตั้ง>
<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
<±ออกแรง>	<+ออกแรง>
<-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>
<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุปรากฏร่วม <-น้ำหนัก>	<-น้ำหนัก>
<-ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>
<-มีชีวิต>	<-มีชีวิต>

อรรถลักษณะที่ร่วมกัน คือ ไม่ใช้อุปกรณ์ ปลายทางของวัตถุไม่อยู่ที่ผู้กระทำ และใช้มือหนึ่งข้าง อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติทิศทางและการออกแรง โดย 扔 (โยน) ทำให้วัตถุออกจากมือในแนวตั้งและแนวนอน ใช้การออกแรงมากและน้อย แต่ 投 (ขว้าง โยน) จะทำให้วัตถุออกจากมือในทิศทางแนวนอน และใช้การออกแรงมาก ซึ่งมิติแห่งความต่างที่มีเฉพาะคำกลุ่มนี้อยู่ในมิติระยะทางการเคลื่อนที่ คือ มิติที่แสดงถึงระยะทางการเคลื่อนที่ของวัตถุ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+ไกล> คือ วัตถุเคลื่อนที่ไปในระยะไกล ส่วน <-ไกล> คือ วัตถุเคลื่อนที่ไปในระยะใกล้ โดย 扔 (โยน) มีอรรถลักษณะ <± ไกล> และ 投 (ขว้าง โยน) มีอรรถลักษณะ <-ไกล>

ด้านวัตถุปรากฏรวมของคำกริยากลุ่มนี้มีอรรถลักษณะที่เหมือนกันในทุกมิติ คือ มีน้ำหนักน้อย ขนาดเล็ก และเป็นสิ่งไม่มีชีวิต จึงทำให้ไม่เห็นความแตกต่างหากพิจารณาจากอรรถลักษณะด้านวัตถุปรากฏรวม และเมื่อวิเคราะห์จากประเภทของวัตถุปรากฏรวม พบว่าทั้งสองคำสามารถใช้ได้กับคำในหมวดอุปกรณ์กีฬาและอาวุธ เช่น 球 (บอล) 飞镖 (หอก) 手榴弹 (ลูกระเบิดมือ) ได้เหมือนกัน แต่ 扔 (โยน) ยังใช้ได้กับอุปกรณ์ก่อสร้างผลไม้ เช่น 砖 (อิฐ) 瓦片 (กระเบื้อง) 梨 (สาละ) และของใช้เครื่องประดับ เช่น 帽子 (หมวก) 手套 (ถุงมือ) 书包 (กระเป๋าหนังสือ)

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้ คือ มิติทิศทาง มิติการออกแรง และ มิติระยะทางการเคลื่อนที่ โดยมิติดังกล่าวมีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกัน เห็นได้จาก 投 (ขว้าง โยน) วัตถุจะออกจากมือในแนวนอนและมีการออกแรงมาก จึงทำให้วัตถุเคลื่อนไปได้ไกล สำหรับ 扔 (โยน) มีอรรถลักษณะทั้งสองค่าในทุกมิติ หากต้องการวิเคราะห์ความแตกต่างสามารถพิจารณาจากประเภทของวัตถุปรากฏรวม โดยทั้งสองคำสามารถใช้กับคำในหมวดอุปกรณ์กีฬาและอาวุธได้เหมือนกัน แต่ 扔 (โยน) ยังใช้ได้กับอุปกรณ์ก่อสร้างของใช้ และเครื่องประดับ

(3) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนย้ายไปยังอีกที่หนึ่ง

递 (ยื่น)	送 (ส่ง)	端 (ยก)
<±แนวตั้ง>	<±แนวตั้ง>	<-แนวตั้ง>
<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
<ออกแรง>	<-ออกแรง>	<-ออกแรง>
<-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<-วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>
<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<-มือหนึ่งข้าง>

ด้านวัตถุปรากฏรวม	<-น้ำหนัก>	<-น้ำหนัก>	<-น้ำหนัก>
	<-ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>
	<-มีชีวิต>	<-มีชีวิต>	<-มีชีวิต>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกันคือ การไม่ใช้อุปกรณ์ ออกแรงน้อย และปลายทางของวัตถุไม่อยู่ที่ผู้กระทำ อรรถลักษณะที่แตกต่างจะพบในมิติทิศทางและจำนวนมือ โดย 递 (ย่น) 送 (ส่ง) สามารถเคลื่อนย้ายไปได้ทั้งทิศทางแนวดิ่งและแนวนอน ใช้ได้ทั้งมือหนึ่งข้างและสองข้าง แต่ 端 (ยก) เคลื่อนย้ายในทิศทางแนวนอนและต้องใช้มือสองข้างเท่านั้น

ด้านวัตถุปรากฏรวมของคำกริยากลุ่มนี้มีอรรถลักษณะที่เหมือนกันในทุกมิติ คือ มีน้ำหนักน้อย ขนาดเล็ก และเป็นสิ่งไม่มีชีวิต จึงทำให้ไม่เห็นความแตกต่างหากพิจารณาจากอรรถลักษณะด้านวัตถุปรากฏรวม และเมื่อวิเคราะห์จากประเภทของวัตถุปรากฏรวม พบว่า 递 (ย่น) 送 (ส่ง) ใช้กับกระเป๋า เสื้อผ้าเอกสาร และเครื่องใช้ เช่น 衣服 (เสื้อผ้า) 信 (จดหมาย) 水壶 (กาน้ำ) นอกจากนี้ 递 (ย่น) ยังใช้กับอุปกรณ์ก่อสร้างขนาดเล็ก เช่น 砖 (อิฐ) สำหรับ 端 (ยก) ใช้กับของกินที่อยู่ในภาชนะ เช่น 茶 (ชา) 一盘花生 (ถั่วลิสงหนึ่งจาน) 一锅粥 (โจ๊กหนึ่งหม้อ)

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้คือ มิติทิศทาง มิติจำนวนมือ ซึ่ง 递 (ย่น) 送 (ส่ง) การเคลื่อนย้ายของวัตถุเป็นได้ทั้งแนวดิ่งและแนวนอน ใช้มือหนึ่งข้างหรือสองข้าง ส่วน 端 (ยก) จะมีทิศทางการเคลื่อนย้ายวัตถุในแนวนอนและต้องใช้สองมือเท่านั้น หากต้องการวิเคราะห์ความแตกต่างสามารถพิจารณาจากประเภทของวัตถุปรากฏรวม เช่น 端 (ยก) ใช้กับกรรมที่เป็นของกินที่บรรจุในภาชนะ โดยมีอรรถลักษณะประจำคำเป็น <+ของกิน>

(4) คำกริยาที่ทำให้วัตถุมาอยู่ที่ผู้กระทำ

	接 (รับ)	取 (รับ)
	<±แนวดิ่ง>	<±แนวดิ่ง>
	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
	<-ออกแรง>	<-ออกแรง>
	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>
	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุปรากฏรวม	<±น้ำหนัก>	<±น้ำหนัก>
	<±ขนาดใหญ่>	<±ขนาดใหญ่>
	<±มีชีวิต>	<-มีชีวิต>

อรรถลักษณะในทุกมิติมีร่วมกัน โดยทิศทางที่ทำให้วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำสามารถเป็นได้ทั้งแนวตั้งและแนวนอน ไม่ใช่อุปกรณ์ ออกแรงน้อย โดยใช้มือได้ทั้งหนึ่งข้างและสองข้าง

ด้านวัตถุปรากฏรวม อรรถลักษณะที่มีร่วมกันพบในมิติน้ำหนักและขนาด ซึ่งเป็นได้ทั้งสิ่งที่มีน้ำหนักมากและน้อย มีขนาดเล็กและใหญ่สำหรับมิติที่มีอรรถลักษณะต่าง ได้แก่ มิติมีชีวิต โดยวัตถุปรากฏรวมของ 接 (รับ) เป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต โดยเป็น คน อุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์ก่อสร้าง ของกิน ผลไม้ ของมีค่า เช่น 孩子 (ลูก) 球 (ลูกบอล) 瓦 (กระเบื้อง) 苹果 (แอปเปิล) 行李 (สัมภาระ) แต่ 取 (รับ) ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิต ที่นอกจากจะใช้กับ 行李 (สัมภาระ) เช่นเดียวกันกับ 接 (รับ) แล้ว ยังมีพาหนะ เช่น 自行车 (จักรยาน) และยังใช้กับของมีค่าขนาดเล็ก เช่น 钱 (เงิน) และยังใช้กับสิ่งที่เป็เอกสาร เช่น 报纸 (หนังสือพิมพ์) 材料 (เอกสาร) 像片 (รูปถ่าย) ได้นอกจากนี้มิติแห่งความต่างที่มีเฉพาะคำกลุ่มนี้อยู่ในมิติจุดเริ่มต้นของวัตถุ คือ มิติที่แสดงจุดเริ่มต้นของวัตถุก่อนเคลื่อนที่ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+อยู่กับที่> คือ วัตถุอยู่กับที่ ส่วน <-อยู่กับที่> คือ วัตถุไม่ได้อยู่กับที่ โดย 取 (รับ) มีอรรถลักษณะด้านวัตถุปรากฏรวม <+อยู่กับที่> แต่ 接 (รับ) จุดเริ่มต้นของวัตถุอยู่ที่ผู้อื่น เป็นรูปแบบการรับต่อมา เช่น วัตถุนั้นถูกโยนเข้ามาหาตัวหรือการไปรับวัตถุที่กำลังจะตกพื้น มีอรรถลักษณะ <-อยู่กับที่>

เนื่องจากอรรถลักษณะด้านกริยาในทุกมิติมีเหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นต้องวิเคราะห์ความต่างจากอรรถลักษณะในด้านวัตถุปรากฏรวม ซึ่งวัตถุปรากฏรวมของ 接 (รับ) เป็นได้ทั้งสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต บางครั้งจุดเริ่มต้นของวัตถุเป็นการรับจากผู้อื่น แต่ 取 (รับ) ใช้ได้กับสิ่งไม่มีชีวิตที่เป็นพาหนะและสิ่งของมีค่าขนาดเล็กและเอกสารได้ โดยที่จุดเริ่มต้นของวัตถุจะอยู่กับที่

(5) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ในทิศทางเดียวกับผู้กระทำหรือเข้าหาผู้กระทำ

	拽 (ดึง ลาก)	拉 (ดึง ลาก)	扯 (ดึง)	拔 (ดึง)	抽 (หยิบออก)
	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>	<+แนวตั้ง>
	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>
	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>	<+วัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ>
	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<+ใช้มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุ	<±น้ำหนัก>	<±น้ำหนัก>	<±น้ำหนัก>	<±น้ำหนัก>	<±น้ำหนัก>
ปรากฏรวม	<±ขนาดใหญ่>	<+ขนาดใหญ่>	<+ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>	<-ขนาดใหญ่>
	<±มีชีวิต>	<±มีชีวิต>	<±มีชีวิต>	<±มีชีวิต>	<-มีชีวิต>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกันคือ ไม่ใช้อุปกรณ์ ปลายทางของวัตถุอยู่ที่ผู้กระทำ อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติทิศทาง ออกแรง และจำนวนมือ โดยทิศทางการเคลื่อนที่ของ 拽 (ดึง ลาก) 拉 (ดึง ลาก) 扯 (ดึง) จะเป็นในแนวนอน แต่ 拔 (ดึง) 抽 (หยิบออก) เป็นแนวตั้ง คำกริยา 拽 (ดึง ลาก) 拔 (ดึง) ออกแรงมาก แต่ 拉 (ดึง ลาก) 扯 (ดึง) 抽 (หยิบออก) ออกแรงน้อย และคำกริยาในกลุ่มนี้สามารถใช้ได้ทั้งมือหนึ่งข้างและสองข้าง ยกเว้น 抽 (หยิบออก) ที่ต้องใช้มือหนึ่งข้างเท่านั้น

ด้านวัตถุปรากฏรวม อรรถลักษณะที่มีร่วมกันของ 拽 (ดึง ลาก) 拉 (ดึง ลาก) 扯 (ดึง) คือ ใช้กับสิ่งที่มีน้ำหนักมากและน้อย มีขนาดใหญ่ เป็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต โดยทั้งสามคำใช้กับ 人 (คน) ได้ นอกจากนี้ 拽 (ดึง ลาก) ยังสามารถใช้กับของที่มีขนาดเล็ก เช่น 项链 (สร้อยคอ) ได้ 拉 (ดึง ลาก) ใช้กับกรรมที่เป็นพาหนะ สัตว์เพอร์เนเจอร์ เช่น 车 (รถ) 马 (ม้า) 桌子 (โต๊ะ) หรือเป็นวัตถุที่มีลักษณะเป็นเส้น เช่น 电线 (สายไฟ) ได้ 扯 (ดึง) ใช้กับสิ่งที่เกี่ยวกับผ้า เสื้อผ้า เช่น 被子 (ผ้าห่ม) 围巾 (ผ้าพันคอ) 衣服 (เสื้อผ้า) สำหรับ 拔 (ดึง) 抽 (หยิบออก) วัตถุปรากฏรวมจะมีขนาดเล็ก น้ำหนักน้อย โดย 拔 (ดึง) ใช้ได้กับสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต แต่ 抽 (หยิบออก) ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตเท่านั้น และสองคำนี้มีอรรถลักษณะประจำคำที่ทำให้แตกต่างกันคือ 拔 (ดึง) มีอรรถลักษณะ <+สิ่งที่ต้องยึดติดกับอีกสิ่งหนึ่ง> เช่น อุปกรณ์ 钉子 (ตะปู) และพืชที่อยู่ในดิน 草 (หญ้า) 幼苗 (ต้นกล้า) 萝卜 (หัวไชเท้า) สำหรับ 抽 (หยิบออก) มีอรรถลักษณะ <+สิ่งที่อยู่เป็นกลุ่ม> โดยมีทั้งสิ่งที่เป็นเอกสารกระดาษและสิ่งที่ทำจากไม้หรือไม้ไผ่ เช่น 签 (ฉลาก) 信 (จดหมาย) 竹签 (ไม้เสียบลูกชิ้น)

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้ คือ มิติทิศทาง มิติออกแรง มิติจำนวนมือ โดย 拽 (ดึง ลาก) 拉 (ดึง ลาก) 扯 (ดึง) กับ 拔 (ดึง) 抽 (หยิบออก) สามารถแยกความต่างได้จากการพิจารณาในมิติข้างต้น แต่สำหรับความต่างในแต่ละคำสามารถพิจารณาจากด้านวัตถุปรากฏร่วมได้ เช่น หากเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต 拽 (ดึง ลาก) ใช้กับของมีค่าขนาดเล็ก 拉 (ดึง ลาก) ใช้กับของที่มีขนาดใหญ่ 扯 (ดึง) ใช้กับสิ่งที่เกี่ยวกับผ้า 拔 (ดึง) ใช้กับสิ่งที่ต้องยึดติดกับอีกสิ่งหนึ่ง 抽 (หยิบออก) ใช้กับวัตถุที่อยู่เป็นกลุ่ม

2) คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง อรรถลักษณะที่มีร่วมกันและแตกต่างกันพบในมิติดังต่อไปนี้

มิติทิศทาง คือ มิติที่แสดงถึงทิศทางของการกระทำ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+เข้าหาตัว> คือ การทำกริยาที่ทิศทางของมือเข้าหาตัว ส่วน <-เข้าหาตัว> คือ การทำกริยาที่ทิศทางของมือออกจากตัว

มิติอุปกรณ์ คือ มิติที่แสดงถึงการใช้อุปกรณ์ในการทำกริยา ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+อุปกรณ์> คือ ใช้อุปกรณ์ในการทำ ส่วน <-อุปกรณ์> คือ ไม่ใช้อุปกรณ์ในการทำ

มิติการออกแรง คือ มิติที่แสดงถึงระดับการออกแรงในการทำ ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+ออกแรง> คือ ออกแรงมาก ส่วน <-ออกแรง> คือ ออกแรงน้อย

มิติจำนวนมือ คือ มิติที่แสดงถึงจำนวนมือในการทำ ประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+มือหนึ่งข้าง> คือ ใช้มือหนึ่งข้างในการทำ ส่วน <-มือหนึ่งข้าง> คือ ใช้มือสองข้างในการทำ

ด้านวัตถุปรากฏร่วม

วัตถุปรากฏร่วมในบทความนี้เป็นการยกตัวอย่างคำที่สามารถใช้กับคำกริยาที่คัดเลือกมาทำการวิจัยนี้เพียงบางส่วนเท่านั้น

มิติลักษณะของวัตถุ คือ มิติที่แสดงว่าวัตถุมีลักษณะเป็นเนื้อเดียวกันหรือเป็นสิ่งที่ต้องประกบกับสิ่งอื่น ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+เป็นเนื้อเดียว> คือ วัตถุเป็นมีลักษณะเป็นเนื้อเดียว ส่วน <-เป็นเนื้อเดียว> คือ วัตถุเป็นสิ่งที่ประกบอยู่กับสิ่งอื่น

มิติลักษณะของวัตถุหลังถูกรกระทำ คือ มิตที่แสดงลักษณะของวัตถุหลังถูกรกระทำว่าเป็นการแยกออกแบบชั่วคราวหรือถาวร ซึ่งประกอบด้วย 2 อรรถลักษณะ คือ <+แยกชั่วคราว> คือ วัตถุแยกจากกันชั่วคราวหลังจากถูกรกระทำ ส่วน <-แยกชั่วคราว> คือ วัตถุแยกจากกันถาวรหลังจากถูกรกระทำ

ทั้งนี้คำกริยาในทุกกลุ่มย่อยมีอรรถลักษณะ <+มือ> <+เปลี่ยนแปลง> ร่วมกันทุกกลุ่ม โดย <+มือ> คือ เป็นกริยาใช้มือ และ <+เปลี่ยนแปลง> คือ ทำให้วัตถุเกิดการเปลี่ยนแปลง

(1) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเปิดออกหรือหลุดออก

开 (เปิด)	揭 ₁ (แกะออก)	揭 ₂ (เปิด)	掀 (เปิด)	拆 (เปิดออก รื้อ)	撬 (จัด)
<+เข้าหาตัว>	<+เข้าหาตัว>	<+เข้าหาตัว>	<+เข้าหาตัว>	<+เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>
<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<±อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>
<-ออกแรง>	<+ออกแรง>	<-ออกแรง>	<-ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>
<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>	<-มือหนึ่งข้าง>	<±มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุ <-เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>	<±เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>
ปรากฏร่วม <+แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<+แยกชั่วคราว>	<+แยกชั่วคราว>	<±แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>

จาก 现代汉语词典 (第7版) (พจนานุกรมจีนปัจจุบัน) (พิมพ์ครั้งที่ 7) “揭” มีสองความหมาย คือ ① ดึงสิ่งที่มีลักษณะเป็นแผ่นที่ติดอยู่บนวัตถุอื่นออก ② หยิบของที่ติดอยู่ด้านบนออก ในบทความนี้จะขอแทนด้วย 揭₁ (แกะออก) 揭₂ (เปิด) ตามลำดับ

ไม่มีมิติใดที่อรรถลักษณะเหมือนกันทุกคำ ซึ่งคำที่มีอรรถลักษณะเหมือนกันในมิติอุปกรณ์และจำนวนมือ คือ 开 (เปิด) 揭₁ (แกะออก) 揭₂ (เปิด) 掀 (เปิด) ไม่ต้องใช้อุปกรณ์ในการทำ ใช้มือได้ทั้งหนึ่งข้างและสองข้าง แต่ 拆 (เปิดออก รื้อ) ใช้อุปกรณ์หรือไม่ใช้ก็ได้ แต่ต้องใช้มือสองข้างในการทำ 撬 (จัด) เป็นกริยาที่ต้องใช้อุปกรณ์ ใช้ได้ทั้งมือหนึ่งข้างและสองข้าง สำหรับมิติทิศทาง 开 (เปิด) มีทั้งออกจากตัวและเข้าหาตัว 揭₁ (แกะออก) 揭₂ (เปิด) 掀 (เปิด) 拆 (เปิดออก รื้อ) เป็นทิศทางที่เข้าหาตัว และ 撬 (จัด) เป็นทิศทางออกจากตัว มิติการออกแรงพบว่า 开 (เปิด) 揭₂ (เปิด) 掀 (เปิด) ออกแรงน้อย 拆 (เปิดออก รื้อ) 揭₁ (แกะออก) 撬 (จัด) ต้องออกแรงมากกว่า เพื่อให้ของที่ประกบติดกันอยู่หลุดออก

ด้านวัตถุปรากฏรวม อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติลักษณะของวัตถุและมิติลักษณะของวัตถุหลังถูกกระทำ 开 (เปิด) 揭₂ (เปิด) 掀 (เปิด) วัตถุไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกัน เป็นสิ่งที่ไปประกบกับสิ่งอื่น และเมื่อถูกกระทำแล้วจะแยกออกชั่วคราว หากพิจารณาความต่างจากประเภทของวัตถุปรากฏรวมจะพบว่ากริยา 开 (เปิด) ใช้ได้กับกรรมที่เป็นเครื่องใช้ สิ่งก่อสร้าง ที่มีส่วนเปิดออกและประกบเข้าหากันใหม่ได้ ที่มีการระบุส่วนที่เปิดได้ไว้ เช่น 门 (ประตู) 窗户 (หน้าต่าง) 抽屉 (ลิ้นชัก) กริยา 揭₂ (เปิด) และ 掀 (เปิด) ใช้กับสิ่งที่ปิดอยู่ด้านบนของตัววัตถุ ใช้คลุมหรือปกคลุม เช่น เครื่องครัวที่มีฝาปิด 锅盖 (ฝาม้อ) และยังสามารถใช้กับสิ่งที่เปื้อนผ้าได้ เช่น 被子 (ผ้าห่ม) นอกจากนี้ 揭₂ (เปิด) ยังสามารถใช้กับสิ่งที่มีลักษณะเป็นแผ่นแข็งได้ เช่น 瓦 (กระเบื้อง) และ 掀 (เปิด) ใช้กับสิ่งที่เปื้อนแผ่นกระดาษที่มีการรวมเป็นเล่ม เป็นชุดได้ เช่น 书 (หนังสือ) 报纸 (หนังสือพิมพ์) 牌 (ไพ่) สำหรับ 揭₁ (แกะออก) วัตถุไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกัน เป็นการทำให้สิ่งที่ติดอยู่กับสิ่งอื่นหลุดออกจากกันแบบถาวร ใช้กับสิ่งที่มีลักษณะเป็นแผ่นและอ่อนที่ติดอยู่บนสิ่งอื่น เช่น 邮票 (แสตมป์) 照片 (รูปถ่าย) 膏药 (พลาสเตอร์ยา) สำหรับ 拆 (เปิดออก รื้อ) ใช้ได้กับวัตถุที่เป็นเนื้อเดียวกันและไม่เป็นเนื้อเดียวกัน วัตถุแยกออกชั่วคราวและถาวร โดยแยกออกได้เป็นชิ้นส่วนหรือฉีกออกโดยประเภทของวัตถุปรากฏรวมมีดังนี้ อุปกรณ์ที่แยกส่วนประกอบต่าง ๆ ได้ เช่น 收音机 (วิทยุ) 机器 (เครื่องจักร) หรือสิ่งใช้ห่อวัตถุ เช่น 信 (จดหมาย) 邮包 (พัสดุ) หรือสิ่งที่เปื้อนผ้าใช้ปกคลุม เช่น 被子 (ผ้าห่ม) 衣服 (เสื้อผ้า) 毛衣 (เสื้อไหมพรม) แต่ 撬 (งัด) ใช้ได้กับวัตถุที่ไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกัน และหลังจากถูกกระทำวัตถุแยกจากกันถาวร ใช้กับกรรมที่เป็นไม้ หิน โลหะ หรือเฟอร์นิเจอร์ที่มีส่วนเปิดปิดได้ เช่น 木杠子 (กระบองไม้) 石板 (แผ่นหิน) 钉子 (ตะปู) 抽屉 (ลิ้นชัก)

แม้ว่าอรรถลักษณะในด้านกริยาของคำกลุ่มนี้ไม่มีมิติใดที่อรรถลักษณะเหมือนกันทุกคำ หากจะพิจารณาความต่างต้องมีการพิจารณาในด้านวัตถุปรากฏรวม ทั้งนี้ มีคำกริยา 开 (เปิด) 揭₁ (แกะออก) 揭₂ (เปิด) 掀 (เปิด) ที่มีมิติอุปกรณ์และจำนวนมือเหมือนกัน หากพิจารณาความต่างของคำกริยาข้างต้น ต้องพิจารณามิติทิศทางและการออกแรง โดย 开 (เปิด) เป็นกริยาที่มีทิศทางเข้าหาตัวและออกจากตัว วัตถุปรากฏรวมมีส่วนเปิดออกและประกบเข้าหากันใหม่ได้ 揭₁ (แกะออก) ใช้การออกแรงมากเพื่อ

ทำให้สิ่งที่ติดอยู่กับสิ่งอื่นหลุดออกจากกันแบบถาวร สำหรับ 揭₂ (เปิด) และ 掀 (เปิด) ใช้กับสิ่งที่ใช้ปกคลุมวัตถุและสามารถพิจารณาจากประเภทของวัตถุปรากฏรวม นอกจากนี้ 揭₂ (เปิด) ยังสามารถใช้กับสิ่งที่มีลักษณะเป็นแผ่นแข็ง เช่น 瓦 (กระเบื้อง) และ 掀 (เปิด) ใช้กับสิ่งที่เป้นแผ่นกระดาษที่มีการรวมเป็นเล่มได้ สำหรับ 拆 (เปิดออก รื้อ) เป็นกริยาที่มีทิศทางเข้าหาตัว วัตถุปรากฏรวมจะเป็นวัตถุที่เป็นอุปกรณ์ที่แยกส่วนประกอบต่างๆ สิ่งที่ใช้ห่อวัตถุ หรือผ้าที่ใช้ปกคลุมสิ่งต่างๆ แต่ 撬 (จัด) มีทิศทางออกจากตัว และวัตถุหลังจากถูกกระทำจะแยกออกจากถาวร

(2) คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยไม่ใช้อุปกรณ์

	掰 (หัก)	撕 (ฉีก)	摘 (เด็ด ถอด)
	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>
	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>	<-อุปกรณ์>
	<-ออกแรง>	<-ออกแรง>	<-ออกแรง>
	<-มือหนึ่งข้าง>	<-มือหนึ่งข้าง>	<-มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุปรากฏรวม	<-เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>	<-เป็นเนื้อเดียว>
	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกันคือ ไม่ใช้อุปกรณ์ อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติทิศทาง การออกแรง และจำนวนมือ โดย 掰 (หัก) ทิศทางออกจากตัว ใช้ทั้งการออกแรงมากและน้อย ใช้มือสองข้าง 撕 (ฉีก) ทิศทางเข้าหาตัว ใช้การออกแรงมาก ใช้มือสองข้าง และ 摘 (เด็ด ถอด) ทิศทางเป็นได้ทั้งออกจากตัวและเข้าหาตัว ใช้การออกแรงน้อยและใช้มือหนึ่งข้าง

ด้านวัตถุปรากฏรวม อรรถลักษณะในแต่ละมิติของคำกริยากลุ่มนี้มีความเชื่อมโยงกันระหว่างลักษณะของวัตถุก่อนถูกกระทำกับหลังถูกกระทำ ถ้าวัตถุเป็นของเนื้อเดียวกันเมื่อถูกกระทำแล้วจะแยกออกจากกันถาวร ถ้าวัตถุไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกันเมื่อถูกกระทำจะแยกออกจากกันชั่วคราวเท่านั้น โดยวัตถุปรากฏรวมของ 掰 (หัก) 撕 (ฉีก) มีอรรถลักษณะร่วมกันในด้านวัตถุปรากฏรวมคือ เป็นวัตถุเนื้อเดียวกันและเมื่อถูกกระทำวัตถุจะเปลี่ยนแปลงถาวร แต่ประเภทของวัตถุปรากฏรวมจะมีความต่างคือ 掰 (หัก) เป็นสิ่งที่อยู่ในจำพวกต้นไม้ พืช เช่น 树枝 (กิ่งไม้) 玉米 (ข้าวโพด) หรือของทานได้ที่มีลักษณะนุ่ม เช่น 馒头 (หมั่นโถว) กรรมของกริยา 撕 (เด็ด ถอด) เป็นสิ่งที่

ทำจากกระดาษและผ้า เช่น 衣服 (เสื้อผ้า) 报纸 (หนังสือพิมพ์) 日历 (ปฏิทิน) กรรมของ 摘 (เด็ด ถอด) เป็นได้ทั้งวัตถุที่เป็นเนื้อเดียวกัน แยกออกแบบถาวร เป็นการทำให้ผลผลิต ออกจากต้น เช่น 苹果 (แอปเปิล) 南瓜 (ฟักทอง) 花儿 (ดอกไม้) และวัตถุที่ไม่ได้ เป็นเนื้อเดียวกัน เป็นการแยกออกแบบชั่วคราว สามารถนำไปประกอบกันใหม่ได้ ดังเช่น รูปภาพ เครื่องประดับ เช่น 画儿 (ภาพวาด) 帽子 (หมวก) 眼镜 (แว่นตา)

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้คือ มิติทิศทาง การออกแรง และ จำนวนมือ โดยอรรถลักษณะในมิติการออกแรงและจำนวนมือของ 撕 (เด็ด ถอด) และ 摘 (เด็ด ถอด) จะตรงข้ามกัน ออกแรงมากและใช้มือสองข้าง แต่ 摘 (เด็ด ถอด) ออกแรงน้อยและใช้มือหนึ่งข้าง และอรรถลักษณะด้านวัตถุปรากฏร่วมจะต่างจากคำอื่น ในกลุ่มคือ เป็นวัตถุที่เป็นเนื้อเดียวกันและวัตถุที่ต้องประกบกัน หากวัตถุหลังจากถูก กระทำแยกออกถาวรจะเป็นการทำให้ผลผลิตออกจากต้น ถ้าแยกออกชั่วคราวจะเป็น เครื่องประดับและเครื่องใช้ สำหรับ 掰 (หัก) อรรถลักษณะที่ต่างจากคำอื่นในกลุ่มคือ ทิศทางเข้าหาตัวและใช้มือสองข้าง

(3) คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยใช้มือร่วมกับอุปกรณ์มีคม

	砍 (ฟัน ตัด)	切 (หั่น)	劈 (ผ่า)	剁 (สับ)	割 (ตัด)	剪 (ตัด)	铡 (ตัด)	裁 (ตัด)	锯 (เลื่อย)
<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>	<-เข้าหาตัว>
<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>
<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>	<+ออกแรง>
<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>	<+มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุปรากฏร่วม	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>
	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกันคือ ต้องใช้อุปกรณ์โดย 砍 (ฟัน ตัด) กับ 劈 (ผ่า) ใช้ขวาน 切 (หั่น) 劈 (ผ่า) 剁 (สับ) 割 (ตัด) 铡 (ตัด) 裁 (ตัด) ใช้มีด และสำหรับ 割 (ตัด) ยังสามารถใช้เคียวได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของวัตถุปรากฏร่วม โดย 剪 (ตัด) กับ 裁 (ตัด) ใช้กรรไกร และ 锯 (เลื่อย) ใช้เลื่อย อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติ ทิศทาง การออกแรง และจำนวนมือ ซึ่งคำกริยาในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นกริยาที่มีทิศทาง ออกจากตัวผู้กระทำ ยกเว้น 割 (ตัด) และ 锯 (เลื่อย) ที่มีทิศทางเข้าหาตัวสำหรับ 劈 (ผ่า) แม้ว่าจะมีทิศทางออกจากตัวเหมือนคำอื่นๆ แต่มีอรรถลักษณะที่ต่างคือ เป็นการผ่า ในแนวตั้ง <-เข้าหาตัว> (<+แนวตั้ง>) คำกริยา 砍 (ฟัน ตัด) 锯 (เลื่อย) ต้องใช้การ

ออกแรงมาก ใช้ได้ทั้งมือหนึ่งข้างและสองข้าง คำกริยาอื่นในกลุ่มจะใช้การออกแรงน้อย และใช้มือเพียงหนึ่งข้างเท่านั้น อรรถลักษณะที่มีเฉพาะคำกลุ่มนี้ คือ มิติสิ่งที่ใช้พร้อมกับอุปกรณ์ในมือ โดย 切 (หั่น) 剁 (สับ) มีอรรถลักษณะ <+สิ่งที่ใช้พร้อมอุปกรณ์ในมือ> ซึ่งใช้ร่วมกับเชียงหรือสิ่งที่มีลักษณะเป็นแผ่นหนา

ด้านวัตถุปรากรวม อรรถลักษณะของคำกริยาในกลุ่มนี้มีอรรถลักษณะที่เหมือนกันในทุกมิติ ซึ่งเป็นวัตถุนั้นเหมือนกันและลักษณะหลังจากถูกกระทำจะแยกออกจากกันถาวร หากจะพิจารณาความต่างในด้านวัตถุปรากรวม สามารถพิจารณาจากลักษณะวัตถุหลังจากถูกกระทำและประเภทของวัตถุปรากรวมได้ โดย 砍 (ฟัน ตัด) ใช้กับต้นไม้ กิ่งขนาดใหญ่ เช่น 大树 (ต้นไม้ใหญ่) 树枝 (กิ่งไม้) 木料 (ท่อนไม้) ใช้กับเชือกที่หนา เช่น 缆绳 (เชือกโยง) ใช้กับกรรมที่เป็นอวัยวะ ศีรษะ แขน ขา ส่วนที่ยื่นออกมาจากลำตัว เช่น 头 (ศีรษะ) 手 (มือ) 腿 (ขา) กริยา 切 (หั่น) ใช้กับ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ เช่น 肉 (เนื้อ) 生菜 (ผักกาดหอม) 西瓜 (แตงโม) โดยวัตถุที่ออกมาจะมีรูปร่างเป็น 丝儿 (เส้น) 片儿 (ชิ้น) 长条儿 (เส้นยาว) และสามารถใช้กับอวัยวะส่วนนิ้ว 手指 (นิ้ว) กริยา 劈 (ผ่า) ใช้กับการตัดไม้ในแนวตั้ง เช่น 木柴 (ฟืน) 竹子 (ไผ่) 桩子 (เสา) กริยา 剁 (สับ) ใช้กับ เนื้อสัตว์ กระดูก ผัก เช่น 饺子馅儿 (ไส้เกี๊ยว) 排骨 (ซี่โครง) 白菜 (ผักกาดขาว) โดยวัตถุที่ออกมาจะมีลักษณะ 细 (ละเอียด) 碎 (แหลกละเอียด) 割 (ตัด) 铡 (ตัด) ใช้กับต้นหญ้า 草 (หญ้า) ได้เหมือนกัน ถ้าวัตุปรากรวมเป็นธัญพืช 割 (ตัด) ใช้กับต้นข้าวที่ยังมีรวงข้าวอยู่ เช่น 稻子 (ต้นข้าว) 麦子 (ข้าวสาลี) 高粱 (ข้าวฟ่างแดง) แต่ 铡 (ตัด) ใช้กับฟางข้าวที่เอารวงออกแล้วหรืออาหารสัตว์ เช่น 秫秸 (ลำต้นของข้าวสาลีที่เอารวงออกแล้ว) 饲料 (อาหารสัตว์) 猪饲料 (อาหารหมู) 割 (ตัด) และ 铡 (ตัด) ใช้กับวัตถุดิบที่เป็นเนื้อ เช่น 肉 (เนื้อ) 瘦肉 (เนื้อแดง) และ 割 (ตัด) ยังสามารถใช้กับผักที่มีลักษณะเป็นต้นยาว เช่น 韭菜 (กุยช่าย) ได้ 割 (ตัด) ใช้กับอวัยวะส่วนนิ้ว เช่น 手指 (นิ้ว) 铡 (ตัด) ใช้กับศีรษะ มือ และนิ้วได้ เช่น 手 (มือ) 手指头 (นิ้วมือ) 人头 (ศีรษะ) 剪 (ตัด) ใช้กับกิ่งไม้ เช่น 松树墙 (รั้วสน) 树枝 (กิ่งไม้) ใช้กับดอกไม้ เช่น 花 (ดอกไม้) 兰花 (ดอกกล้วยไม้) 玫瑰 (ดอกกุหลาบ) ใช้กับเครื่องใช้และวัตถุที่ทำจากโลหะ 电线 (สายไฟ) 铁板 (แผ่นโลหะ) นอกจากนี้ 剪 (ตัด) ยังใช้กับกระดาษและผ้าได้เช่นเดียวกับ 裁 (ตัด) เช่น 纸 (กระดาษ) 布 (ผ้า) ซึ่ง 剪 (ตัด)

เมื่อใช้กับกระดาษ วัตถุที่ออกมาจะมีลักษณะเป็นลวดลายได้ เช่น 孔雀 (นกยูง) 花 (ดอกไม้) 喜字儿 (ตัวอักษรจีน “喜”) แต่ 裁 (ตัด) เมื่อใช้กับผ้า วัตถุที่ออกมาจะมีลักษณะเป็นเสื้อผ้าที่ใช้สวมใส่ได้ เช่น 衣服 (เสื้อผ้า) 西服 (ชุดสูท) 裤子 (กางเกง) กริยา 锯 (เลื่อย) ใช้กับต้นไม้และไม้ เช่น 树 (ต้นไม้) 松树板子 (แผ่นไม้สน) 木头 (ท่อนไม้) ใช้กับเฟอร์นิเจอร์และเครื่องครัว เช่น 桌子腿儿 (ขาโต๊ะ) 窗框 (วงกบหน้าต่าง) 菜板 (เขียง) ซึ่งกริยาดังกล่าวเมื่อกระทำกับวัตถุจะมีการบอกขอบเขตโดยอาจมีเส้นขีดบนวัตถุ เช่น 沿着这条黑线 (ตามเส้นขีดนี้) 没画线的料 (วัสดุที่ไม่ได้ขีดเส้นไว้) เป็นต้น

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้คือ มิติทิศทาง มิติการออกแรง มิติจำนวนมือ มิติสิ่งที่ใช้พร้อมกับอุปกรณ์ในมือ แม้ว่าอรรถลักษณะในมิติอุปกรณ์มีร่วมกันทุกคำ แต่ก็พบความแตกต่างในด้านประเภทของอุปกรณ์ เช่น 砍 (ฟัน ตัด) และ 锯 (เลื่อย) ต่างก็ใช้การออกแรงมาก ใช้มือได้ทั้งหนึ่งข้างและสองข้าง แต่อุปกรณ์ที่ใช้มีความต่างกัน 砍 (ฟัน ตัด) ใช้ขวาน แต่ 锯 (เลื่อย) ใช้เลื่อย 割 (ตัด) ด้านกริยาต่างจากคำอื่นตรงที่มีทิศทางเข้าหาตัวและใช้มีดหรือเคียว แม้ว่าด้านวัตถุปรากฏร่วมของ 割 (ตัด) และ 铡 (ตัด) ใช้กับธัญพืชได้เหมือนกัน แต่ 割 (ตัด) จะใช้กับต้นข้าวที่ยังมีรวงข้าวอยู่ และสำหรับ 铡 (ตัด) ใช้กับฟางข้าวที่เอารวงออกแล้วหรืออาหารสัตว์ 劈 (ผ่า) ใช้มีดหรือขวาน และเป็นการผ่าในแนวตั้ง 切 (หั่น) และ 剁 (สับ) มีสิ่งที่ใช้พร้อมกับอุปกรณ์เหมือนกันคือ เขียง แต่รูปร่างของวัตถุหลังจากถูกกระทำจะต่างกัน 切 (หั่น) เป็นเส้นหรือชิ้น 剁 (สับ) เป็นเนื้อละเอียด 剪 (ตัด) กับ 裁 (ตัด) ใช้กับกรรมที่เป็นกระดาษและผ้าได้เหมือนกัน แต่ 剪 (ตัด) เมื่อใช้กับกระดาษ วัตถุที่ออกมาจะมีลักษณะเป็นลวดลายได้ แต่ 裁 (ตัด) เมื่อใช้กับผ้า วัตถุที่ออกมาจะมีลักษณะเป็นเสื้อผ้าที่ใช้สวมใส่ได้

(4) คำกริยาที่ทำให้เปลือกวัตถุหลุดออก

	剥 (แกะ ปอก)	削 (ปอก เหลา)
	<±เข้าหาตัว>	<±เข้าหาตัว>
	<±อุปกรณ์>	<+อุปกรณ์>
	<-ออกแรงมาก>	<-ออกแรงมาก>
	<-ใช้มือหนึ่งข้าง>	<-ใช้มือหนึ่งข้าง>
ด้านวัตถุปรากฏร่วม	<+เป็นเนื้อเดียว>	<+เป็นเนื้อเดียว>
	<-แยกชั่วคราว>	<-แยกชั่วคราว>

อรรถลักษณะที่มีร่วมกันคือ มีทิศทางเข้าหาตัวและออกจากตัว ใช้การออกแรงน้อย และใช้มือสองข้าง อรรถลักษณะที่แตกต่างจะปรากฏในมิติอุปกรณ์ โดย 剥 (แกะ ปอก) ใช้มือเพียงอย่างเดียวหรือใช้มือควบคู่กับอุปกรณ์มีคม แต่ 削 (ปอก เหลา) ใช้มือควบคู่อุปกรณ์

ด้านวัตถุปรากฏร่วม อรรถลักษณะของคำกริยากลุ่มนี้มีอรรถลักษณะที่เหมือนกันในทุกมิติ ซึ่งเป็นวัตถุเนื้อเดียวกันและลักษณะหลังจากถูกกระทำจะแยกออกจากกันถาวร หากจะพิจารณาความต่างในด้านวัตถุปรากฏร่วม สามารถพิจารณาจากประเภทของวัตถุ โดย 剥 (แกะ ปอก) ใช้กับธัญพืชหรือวัตถุดิบที่มีเปลือก เช่น 花生 (ถั่วลิสง) 鸡蛋 (ไข่ไก่) 蒜 (กระเทียม) และ 削 (ปอก เหลา) ใช้กับผลไม้ที่มีเปลือก เช่น 水果皮 (เปลือกผลไม้) หรือสิ่งของที่ต้องนำส่วนนอกออกถึงจะใช้ได้ เช่น 铅笔 (ดินสอไม้)

มิติแห่งความต่างของคำกริยากลุ่มนี้สามารถพิจารณาได้จากมิติอุปกรณ์ และประเภทของวัตถุปรากฏร่วม โดย 剥 (แกะ ปอก) ใช้มือเพียงอย่างเดียวหรือใช้มือควบคู่กับอุปกรณ์มีคม ใช้กับธัญพืชหรือวัตถุดิบที่มีเปลือก แต่ 削 (ปอก เหลา) ใช้มือควบคู่อุปกรณ์ ใช้กับผลไม้ที่มีเปลือกหรือสิ่งของที่ต้องนำส่วนนอกออกถึงจะใช้ได้

สรุปและอภิปรายผล

คำกริยาที่ใช้มือกระทำในภาษาจีนมีจำนวนมากและมีหลายคำที่อยู่ในอรรถเขตเดียวกัน จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายพบว่า

1. คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่ มีอรรถลักษณะร่วมกันคือ <+มือ> <+เคลื่อนที่> มิติแห่งความต่างมีมิติทิศทาง มิติอุปกรณ์ มิติออกแรง มิติปลายทางของวัตถุ และมิติจำนวนมือ ด้านวัตถุปรากฏร่วมมีมิติน้ำหนัก มิติขนาดและมิติมีชีวิต ซึ่งอรรถลักษณะที่เหมือนและแตกต่างทำให้จัดคำศัพท์ตามอรรถเขตได้ดังนี้ (1) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้น (2) คำกริยาที่ทำให้วัตถุออกจากมือ (3) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนย้ายไปยังอีกที่หนึ่ง (4) คำกริยาที่ทำให้วัตถุมายู่ที่ผู้กระทำ (5) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ในทิศทางเดียวกับผู้กระทำหรือเข้าหาผู้กระทำ นอกจากนี้ยังพบมิติแห่งความต่างที่มีเฉพาะบางอรรถเขตดังนี้ คำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้น ไม่มีระดับ สามารถวัดระดับความสูงได้จากการวัดจาก

อวัยวะที่อยู่ส่วนบนสุดของร่างกาย คือ ศีรษะ คำกริยาที่ทำให้วัตถุออกจากมือ มีมิติระยะทางการเคลื่อนที่ ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับการออกแรง ถ้าออกแรงมากวัตถุจะไปได้ไกล ถ้าออกแรงน้อยวัตถุจะไปได้ใกล้ คำกริยาที่ทำให้วัตถุมาอยู่ที่ผู้กระทำ มีมิติจุดเริ่มต้นของวัตถุ ซึ่งสัมพันธ์กับมิติมีชีวิตในด้านวัตถุปรากฏร่วม โดยคำที่มีอรรถลักษณะ <+อยู่กับที่> มิติมีชีวิตจะมีอรรถลักษณะ <-มีชีวิต> เพราะสิ่งไม่มีชีวิตไม่สามารถเคลื่อนที่ด้วยตนเองได้จึงอยู่กับที่ ซึ่งอรรถเขตที่แบ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติศักดิ์ ใจอารี (2543) ที่ศึกษาคำกริยาที่มนุษย์กระทำให้วัตถุเคลื่อนที่ในภาษาไทย ซึ่งมีอรรถลักษณะด้านลักษณะการเคลื่อนที่ออกจากตัวผู้กระทำ เคลื่อนที่เข้าหาผู้กระทำ เคลื่อนที่พร้อมผู้กระทำ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้พบข้อแตกต่างกับผลการวิจัยงานข้างต้นในมิติการออกแรง มิติปลายทางของวัตถุ มิติจำนวนมือ และมิติแห่งความต่างที่มีในบางอรรถเขตเพื่อช่วยในการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. คำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลง มีอรรถลักษณะร่วมกันคือ <+มือ> <+เปลี่ยนแปลง> มิติแห่งความต่างในด้านกริยาพบในมิติทิศทาง มิติอุปกรณ์ มิติออกแรง และมิติจำนวนมือ ด้านวัตถุปรากฏร่วมพบในมิติลักษณะของวัตถุ มิติลักษณะวัตถุหลังถูกกระทำ ซึ่งอรรถลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันทำให้จัดคำศัพท์ตามอรรถเขตได้ดังนี้ (1) คำกริยาที่ทำให้วัตถุเปิดออกหรือหลุดออก (2) คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยไม่ใช้อุปกรณ์ (3) คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยใช่มือร่วมกับอุปกรณ์มีคม (4) คำกริยาที่ทำให้เปลือกวัตถุหลุดออก นอกจากนี้ยังพบมิติแห่งความต่างที่มีเฉพาะบางอรรถเขตดังนี้ คำกริยาที่ทำให้วัตถุแยกออกจากกันโดยใช่มือร่วมกับอุปกรณ์มีคม แม้ว่าคำกลุ่มนี้มีอรรถลักษณะในมิติอุปกรณ์ที่เหมือนกัน แต่มีประเภทของอุปกรณ์ที่แตกต่างกัน โดยมีอรรถลักษณะ <+อุปกรณ์> (<+มีด> <+เคียว> <+กรรไกร> <+เลื่อย>) ซึ่งสัมพันธ์กับคำในอรรถเขตที่ต้องใช้มือร่วมกับอุปกรณ์มีคม ซึ่งอรรถลักษณะที่พบโดยส่วนใหญ่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิวีไล เปรมศรี (2526) ที่ศึกษาเรื่องคำ “ตัด” ในภาษาไทย โดยมีความหมายย่อยประจำคำดังนี้ (1) ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ “ตัด” (2) ลักษณะของวัตถุที่ถูก “ตัด” (3) ลักษณะของอาการเคลื่อนไหวที่ใช้ในการ “ตัด” (4) ลักษณะของผลของการ “ตัด” และงานวิจัยของ Wang Ting (王婷, 2011) ที่แม้จะเป็นการศึกษาคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้มือเพื่อแสดงการถือหรือจับอุปกรณ์ แต่ได้มี

切 (หั่น) และ 剁 (สับ) ที่แสดงถึงการตัด และพบความหมายย่อยประจำคำคือ (1) ลักษณะเฉพาะของอุปกรณ์ (2) ลักษณะของการกระทำ (3) วัตถุประสงค์ของการกระทำ (4) ลักษณะของกรรม แม้ว่าจะมีการแบ่งอรรถลักษณะหรือใช้คำที่สื่อความหมายแตกต่างกันบ้าง แต่ความหมายโดยส่วนใหญ่จะวิเคราะห์ออกมาในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน และผู้วิจัยยังพบความหมายย่อยประจำคำที่นอกเหนือจากนี้คือ สิ่งที่ต้องใช้ร่วมกับอุปกรณ์ในมือ เช่น 切 (หั่น) และ 剁 (สับ) ที่ใช้เชิง โดยมีอรรถลักษณะ <+สิ่งที่ใช้พร้อมอุปกรณ์ในมือ>

เห็นได้ว่าองค์ประกอบทางความหมายของคำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุเคลื่อนที่และคำกริยาที่ใช้มือทำให้วัตถุมีการเปลี่ยนแปลงสามารถวิเคราะห์อรรถลักษณะจากด้านกริยาและด้านวัตถุปรากฏรวมโดยรวมถึงประเภทของวัตถุปรากฏรวมเพื่อหาอรรถลักษณะที่มีร่วมกันและแตกต่างกัน ซึ่งมิติแห่งความต่างที่มีเหมือนกันคือ มิติทิศทาง มิติอุปกรณ์ มิติออกแรง และมิติจำนวนมือ มิติที่มีความแตกต่างกันพบในคำกริยาที่ทำให้วัตถุเคลื่อนที่เท่านั้นคือ มิติปลายทางของวัตถุ ซึ่งสัมพันธ์กับความหมายของคำในกลุ่มนี้ที่เมื่อเคลื่อนที่แล้วจะมีจุดหมายปลายทางว่าไปยังที่ใด ซึ่งผู้วิจัยได้อิงจากตัวผู้กระทำกริยาว่าวัตถุอยู่ที่ผู้กระทำหรือออกจากผู้กระทำ และคำกริยาในสองกลุ่มนี้มีมิติแห่งความต่างในด้านกรรมที่ต่างกันเพราะการทำให้วัตถุเคลื่อนที่จะพิจารณาจากด้านน้ำหนัก ขนาด และการมีชีวิตเป็นหลัก แต่การทำให้วัตถุเกิดการเปลี่ยนแปลงพิจารณาจากลักษณะของวัตถุ หลังถูกกระทำเป็นหลัก เพราะเมื่อกระทำแล้วลักษณะของวัตถุที่ออกมาจะแตกต่างกัน และการพิจารณาในด้านนี้ต้องรู้ลักษณะของวัตถุก่อนถูกกระทำด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบมิติแห่งความต่างเฉพาะในบางอรรถเขตและอรรถลักษณะประจำคำบางคำซึ่งช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำในอรรถเขตเดียวกันได้ชัดเจนขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยนี้เป็นการนำเสนอเฉพาะคำศัพท์ที่ใช้มือกระทำ ที่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยจากหนังสือสอง เล่ม ได้แก่ 新汉语水平考试 (HSK) 词汇 (2012 年修订版) (รวมคำศัพท์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระบบใหม่ ฉบับปรับปรุง ปีค.ศ. 2012) และ 汉语动词用法词典 (พจนานุกรมวิธีใช้คำกริยาภาษาจีน) ซึ่งแน่นอน

ว่าอาจกินความเรื่ององค์ประกอบของการใช้และความหมายไม่ครบขอให้ประเด็นในการศึกษาต่อไป

2. ผลการศึกษาสามารถนำไปต่อยอดเปรียบเทียบกับภาษาไทยเพื่อช่วยพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ช่วยให้ผู้สอนเข้าใจและสามารถอธิบายความเหมือนและความแตกต่างของคำกริยาที่อยู่ในกลุ่มที่มีความหมายสัมพันธ์กันให้แก่ผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยในการเลือกใช้คำกริยาที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันเพื่อแปลภาษาให้เหมาะสมกับภาษาเป้าหมาย

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ ใจอารี. (2543). *การวิเคราะห์อรรถลักษณะของคำกริยาบอกอาการเคลื่อนที่ของวัตถุในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชลธิชา สุตมสุข. (2537). *การศึกษาคำกริยาแสดงอาการโดยไม่กระทบกระเทือนผู้อื่นหรือสิ่งอื่นในภาษาไทยโดยการจัดกลุ่มทางความหมาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัชวดี ศรีลัมพ์. (2559). ระบบความหมาย. ใน ดิษุ ศรีนราวัฒน์ (บรรณาธิการ). *ภาษาและภาษาศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรณวดี รัตนศักดิ์, & สุทธา รัตนศักดิ์. (2559). คำกริยาที่แสดงการใช้มือกระทำในภาษาถิ่นเชียงราย. *วารสารไทยศึกษา*. 12 (2), 65-94.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2526). เรื่องคำ “ตัด” ในภาษาไทย. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*. 3 (1), 17-29.
- เพียรศิริ วงศ์วิมานนท์. (2525). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 13. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.*

- Chinese Testing International 汉语考试服务网. (2020, August 28). *Xin hanyu shuiping kaoshi (HSK) cihui (2012 nian xiudingban)* [The New Chinese Proficiency Test Word (2012 revision)]. Retrieved from <http://www.chinesetest.cn/godownload.do>.
- Li, Y. (2017). *Xiandai hanyu danyinjie zhifanglei shoubu dongci yanjiu* [The Study of Monosyllabic zhifang (置放) Verbs in Modern Chinese] (master's thesis). Nanjing Normal University, Jiangsu China.
- Meng C, Zheng H.D, Meng Q.H, Cai W.L. (1999). *Hanyu dongci yongfa cidian* [Dictionary of Chinese verbs usage]. Beijing: Shangwu yinshuguan.
- Wang, T. (2011). *Xiandai hanyu chijulei shoubu dongci de jufa yuyi yanjiu* [The Study of the Holding-tool hand Monosyllabic Verbs in Modern Chinese] (master's thesis). Nanjing Normal University, Jiangsu China.
- Zeng, X.B. (2013). *Xiandai hanyu danyinjie huoqulei shoubu dongci yanjiu* [The Study of the Hand-getting Monosyllabic Verbs in Modern Chinese] (master's thesis). Nanjing Forestry University, Jiangsu China.
- Zhongguo shehui kexue yuyan yanjiusuo cidian bianjishu. (2016). *Xiandai hanyu cidian (di 7 ban)* [Modern Chinese Dictionary (7th Edition)]. Beijing: Shangwu yinshuguan.